

גליון היכל הקודש

וועכענטליכע גליון ארויסגעגעבן דורך
מוסדות היכל הקודש ברסלב וויליאמסבורג
נתיסדה ע"י כ"ס מרו מוהרא"ש ז"ע

זמנים (NYC)

הדלקת הנרות.....6:57
מוצאי יו"ט ראשון.....8:30
שיעורים כסדרן [א דפסח]
נ"ך.....ישעיה מ"מ"א
בבלי.....שקלים ז'
ירושלמי.....כתובות י"א
תוספתא.....אהלות ז'
רמב"ם.....איסורי ביאה ג'

שעה 10, גליון 27 (402)

יום טוב פסח, שעת תשפ"א לפ"ק

מוהרא"ש דערציילט

קיינ ברעקל חמץ

דער אר"י הקדוש זאגט אז ווער עס געבט אכטונג נישט צו עסן חס ושלום קיינ ברעקל חמץ במשך דעם גאנצן יום טוב פסח, קען ער זיין פארזיכערט אז ער וועט זיין אפגעהיטן פון עבירות די גאנצע יאר. מענטשן פרעגן אויף דעם א שווערע קשיא, מיר זענען דאך ווי שטארק אידישע קינדער געבן אכטונג נישט צו האבן קיינ ברעקל חמץ אין שטוב; מען ארבעט שווער, מען רייניגט און מען זויבערט, און עס איז ממש נישט מעגליך בדרך הטבע אז עס זאל נאך בלייבן ביי א איד א שטיקל <<<<<

זיך פרייען מיט די הייליגע מצות

אינגמאל האט דער הייליגער רבי געהאלטן א מצה אין האנט און געזאגט: "אז מען האלט א מצה אין די האנט, האלט מען גאט אין די האנט". מען דארף זיין זייער פרייליך אז מען איז זוכה צו עסן די הייליגע מצה אום פסח. דער הייליגער צדיק הרה"ק רבי לוי יצחק מפארדיטשוב זי"ע פלעגט קושן די מצות ווייל ער האט אזוי שטארק ליב געהאט די הייליגע מצוה און איז געווען אזוי פרייליך דערמיט. און אזוי ברענגט דער של"ה הקדוש (מסכת פסחים, פאר היטב או"ח סימן תע"ז סי"א א) אז ערליכע אידן פלעגן קושן די הייליגע מצות.

אין זוהר הקדוש (פרשת בא דף מ"א.) ווערן די מצות אנגערופן "מיכלא דמהימנותא" - א מאכל פון אמונה. מיט יעדע שטיקל מצוה וואס א איד עסט, גייט אריין אין אים אמונה. פארנואס עסט מען דען מצוה? נאר ווייל דער אייבערשטער האט אזוי געהייסן, קומט אויס אז דאס איז איין שטיק אמונה. אין אן אנדער פלאץ אין זוהר הקדוש (פרשת תצוה דף קפ"ג:) רופט ער אן די מצות "מיכלא דאסותא" - א מאכל פון רפואה. דאס עסן די הייליגע מצוה ברענגט א רפואה אויפ'ן מענטש, סיי א רפואה ברוחניות און סיי א רפואה בגשמיות.

קומט אויס אז ווען א איד איז זוכה צו עסן די הייליגע מצוה ווערט ער אויסגעוואשן אינגאנצן פון איבערווייניג און פון אינדרויסן; ער באקומט א לויטערע און ריינע אמונה, און ווערט אויסגעהיילט פון אלע סארט קרענק פיזיש און גייסטיש, ברוחניות און בגשמיות.

דער אמת איז אז די צוויי זאכן, אמונה און רפואה, גייען אינאיינעם. דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ה') אז אלע קרענק וואס א מענטש ליידט קומט נאר ווייל ער האט נישט קיין אמונה. דאס איז ביי יעדע קרענק אזוי, אבער ספעציעל איז דאס אזוי ביי גייסטישע קרענק. ווען א מענטש ווערט זייער גערעווען און גערעגט פון יעדע קלייניקייט וואס גייט נישט אזוי ווי ער וויל, ווען א מענטש טראכט נאר פון אנדערע מענטשן, ער איז מקנא א צווייטן און איז ברוגז אויף יעדן איינעם, אדער ווען א מענטש איז אלעמאל באזארגט, ער זארגט זיך שטענדיג וואס עס וועט זיין, ער האט פחדים און שרעק אז עס גייט קומען עפעס גאר געפערליכע זאכן, ער האלט אין איין איבערטראכטן א זאך און ער קען נישט פטור ווערן פון די מחשבות וואס פייניגן אים, און אזוי ווייטער זענען דא פארשידענע סארט גערעווען קרענק פון וואס מענטשן ליידן געבען גאר אסאך. און די איינציגסטע וועג ווי אזוי אויסגעהיילט צו ווערן דערפון, ווי אזוי ארויסצוקריכן פון די אלע סארט שוועריקייטן און פראבלעמען, איז נאר דורך אמונה. ווען א איד נעמט אריין ביי זיך אין קאפ אז עס איז גארנישט דא אויף דער וועלט אויסער דעם אייבערשטן, קיינער קען אים נישט גוטס טון און קיינער קען אים נישט שלעכטס טון אן דעם אייבערשטן, קיינער קען גארנישט אנוועקנעמען פון אים אן רשות פונעם אייבערשטן; דאן ווערט זיין מח אויסגעלייטערט און ער ווערט אויסגעהיילט פון אלע זיינע קרענק.

דערפער דארף מען זיך זייער פרייען מיט די הייליגע מצות, און בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל זוכה זיין צו די אלע גוטע סגולות וואס ליגט אין די מצות. נישט אז מען זאל מאכן אן אנגעצויגיקייט פון די מצות, און אריינברענגען איבריגע חומרות ווי אזוי צו עסן די מצוה אויף פארשידענע וועגן וועלכע קענען צומאל אפילו זיין א סכנה, מען קען ווערן אזוי פארגומען מיט די איבריגע חומרות אז מען פארגעסט פונעם עיקר אז מען עסט די מצוה נאר ווייל מיר גלייבן אין באשעפער וואס האט אונז געהייסן עסן די מצוה, און מיט דעם דארפן מיר זיך זייער פרייען.

א גוט ווארט

זאלט איר בעטן דעם אייבערשטן אויף די חמץ וואס איז אין הארץ, די חמץ וואס ליגט אין מח; דער יצר הרע וואס ווערט אנגערופן (ברכות יז.): "ש'אור שבעסה", מען זאל נישט האבן קיין שום קשיות און ספיקות אויפ'ן אייבערשטן. קשיות און ספיקות איז אסור - אפילו במשחה; איין פינטעלע קשיות אויף די אמונה איז שוין זייער ביטער, אזוי ווי דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ה): "ותעשה מאותיות חמץ מצוה, הינו שלא תחמיץ חכמתך", חמץ און מצוה האבן די זעלבע אותיות, ביידע האבן א מ' און א צ', דער גאנצער חילוק איז פון דעם אות חיי"ת און דעם אות ה"א וואס מאכט אינגאנצן אויס א קליינע פינטעלע, ווייל אז מען לייגט צו א קליינע פינטעלע צום אות ה"א ווערט דאס א חיי"ת; זאגט דער רבי אז מען דארף אכטונג געבן פון שלעכטע מחשבות אפילו במשחה.

טייערע חברים, וויסן זאלט איר אז אן תפילה קען מען גארנישט; מען דארף אסאך בעטן: "הייליגער באשעפער העלף מיר אידך זאל זיין נזהר פון א משחה חמץ, אידך זאל זוכה זיין אריינצוגיין אין יום טוב מיט שמחה"; נאר אזוי קען מען זוכה זיין צו זיין נזהר פון חמץ און זיין פרייליך יום טוב.

(עצתו אמונה ויקרא תשפ"א)

(קונטרס א' שר'ן פסח)

די לעבנסגעשיכטע פון הייליגן רבי'ן (ק)

אין קורצן פון פריער: דער רבי וויילט אויף שבת אין שטאט אומאן, אויפ'ן וועג צום שטאט ברסלב.

שפז

ווען דער רבי איז געווען דעמאלט אין אומאן, אויפ'ן וועג צום שטאט ברסלב, איז דאן נתקרב געווארן צום רבי'ן גאר א גרויסער מענטש, ער איז געווען א שוחט, און ער האט געקענט קבלה מעשיות, און ער איז געווארן זייער צוגעקלעבט צום הייליגן רבי'ן.

ווען ער האט געהערט פונעם רבינ'ס מענטשן אז דער רבי וועט זיין אויף ראש השנה אין שטאט ברסלב, און אז די גאנצע זאך פון רבי'ן איז ראש השנה, איז ער דאן אריין צום רבי'ן נאך שבת און געפרעגט אויב ער זאל קומען צום רבי'ן אויף ראש השנה, דורך קבלה מעשיות, מיט קפיצת הדרך, ווייל רוב טאג איז ער פארנומען מיט'ן שחט'ן עופות, וואס דאס איז געווען זיין פרנסה, און פון אומאן קיין ברסלב איז א ווייטקייט פון בערך הונדערט וויערסט. האט אים דער רבי געזאגט, "זיין, צו מיר דארף מען פארן מיט פערד און וועגענער".

שפח

דינסטאג פרשת פי תצא, י' אלול, איז דער רבי אריינגעקומען אין שטאט ברסלב. עס איז דאן געווען א יריד אין ברסלב, און דערפאר איז געווען דארט אסאך מענטש פון אלע ארומיגע דערפער, און אזוי ווי ס'איז געווען א גרויסער מצב מקבל פנים צו זיין דעם הייליגן רבי'ן, איז עס שטארק באקאנט געווארן דארט צווישן די מענטשן וואס זענען געקומען צום יריד.

מ'האט אנגעהויבן רעדן פון רבי'ן, איבער דעם וואס ער פירט זיך נישט ווי אנדערע גרויסע רבי'ס, וואס פארברענגען אסאך מיט סעודות, דער רבי רעדט נאר פון תורה און תפלה, און אויף איבער דעם וואס ער הייסט זייער מענטשן זיך מתוודה זיין פאר אים, און אזוי ווייטער האט מען אנגעהויבן אסאך רעדן פון הייליגן רבי'ן.

שפט

אין ברסלב איז דאן געווען א געוויסער חזן, וואס האט געשמועסט אויף אים נישט גוטע זאכן, אז ער פירט זיך אויף זייער נישט גוט רחמנא ליצלן, און די מענטשן פון שטאט זענען נישט געווען צופרידן פון אים, צוליב די חשדות וואס איז געווען אויף אים.

ווען ער האט געזען אז דער רבי איז אנגעקומען אין שטאט, איז ער שנעל געקומען מקבל פנים זיין דעם רבי'ן, ער האט זיך געוואלט חנפ'ען צום רבי'ן, ער האט געהאלפן אריינברענגען דעם רבינ'ס זאכן, און האט זיך געמאכט ווי עס גייט גארנישט פאר שלעכט מיט אים.

שצ

פרייטאג צו נאכטס, פרשת פי תצא, האט מען אנגעגאסן דעם בעקער פאר'ן רבי'ן צו מאכן קידוש, דער בעקער האט זיך אבער איבערגעגרייט און די וויין האט זיך אויסגעגאסן אויף דער ערד, מ'האט אנגעגאסן פאר'ן רבי'ן א צווייטן בעקער וואס אויף דעם האט ער קידוש געמאכט. דערנאך האט דער רבי געזאגט, "היינט האבן מיר איינגעפלאנצט דעם נאמען 'ברסלב'ע חסידים', און דאס וועט שוין קיינמאל נישט פארגעסן ווערן, אייביג וועלן אנשי שלומינו גערופן ווערן אויפ'ן נאמען פון דעם שטאט 'ברסלב'". און אזוי איז עס טאקע געבליבן ביז'ן היינטיגן טאג. [זע שפעטער אין סימן ת"ל].

שצא

אינמיטן די סעודה האט דער אויבנדערמאנטער חזן געבעטן דעם רבי'ן אז ער וויל זינגען די זמירות, דער רבי האט אבער נישט מסכים געווען. די זעלבע איז געווען ביי די סעודה שבת אינדערפרי, האט ער ווידער געבעטן צו זינגען די זמירות און דער רבי האט אים נישט ערלויבט.

ביי שלש סעודות האט דער רבי געזאגט די תורה "אקרוקתא" (ליקוטי מוה"ר, חלק א, סימן ג), וואס הויבט זיך אן מיט די ווערטער, "ווער עס הערט זינגען פון א מגנן רשע, מאכט דאס אים שווער אין עבודת ה', עיין שם. און דאן האבן די שטאט'ס לייט געזען די רוח הקודש פון הייליגן רבי'ן, וואס ער האט געוואוסט פונקטליך איבער די שלעכטע מעשים פון דעם חזן, און זיי זענען געווען זייער צופרידן דערפון.

אום מוצאי שבת, נאך הכדלה, האט אים אבער דער רבי יא געזאגט, "נו, זינג המכדיל!", ער האט אנגעהויבן זינגען ווי א חזן, און ווען ער איז אנגעקומען צו די ווערטער "חלפה עונת מנחת", האט ער זיך טועה געווען, און ער האט געזינגען מיט זיין שטארקע שטימע, "חלפה עונת מטתי", און ס'איז געווארן דארט א גרויס געלעכטער. ער איז זייער פארשעמט געווארן און איז אנטלאפן, און מער האט ער שוין נישט געוואלט זיין חזן.

פארזעצונג קומט א"ה - גענומען פון ספר "פיעלת הצדיק"

חמץ אום פסח; און פון דעסט וועגן זעט מען אז נישט יעדער איז זוכה צו די גרויסע הבטחה, לייזער פאלט מען יא דורך מיט עבירות אינמיטן די יאר.

דער תירוץ אויף דעם איז אז ווען א איד זאל זיך פרייען א גאנץ יאר מיט דעם וואס ער האט זוכה געווען נישט צו עסן קיין חמץ אום פסח, ער זאל זיך פרייען מיט דעם וואס ער האט זוכה געווען צו עסן מצה אום פסח, דעמאלט וואלט ער זיכער געווען אפגעהיטן פון עבירות די גאנצע יאר.

דער יצר הרע האט ליב צו צעברעכן א מענטש און אים נאר דערמאנען פון די שלעכטע זאכן אין וואס ער איז דורכגעפאלן. אנשטאט דער מענטש זאל זיך פרייען מיט די פילע גוטע זאכן וואס ער טוט, יעדער איד איז אנגעפולט מיט מצות, אזוי ווי חז"ל זאגן

(ברכות נ"ז:) אויפ'ן פסוק (שיר השירים ד, ז) "כפולח הרמון רקתך" - אפילו ריקנים שפך מלאים מצוות פרמון" - אפילו די ליידיגער צווישן די אידן זענען אויך פול מיט מצות ווי א מילגרוים, און מיט דעם דארף זיך א איד זייער פרייען. דער יצר הרע וויל דאך אבער נישט אז דער איד זאל זיך פרייען מיט די מצות, ער וויל נאר אז א איד זאל זיין טרויעריג און צעבראכן, ווייל ער ווייסט אז אזוי האט ער אריינגעכאפט דעם מענטש אין זיין זאק אריין. ווען א מענטש איז טרויעריג ווערט ער דערווייטערט פונעם אייבערשטן, ער פארלירט זיין חשק צו דינען דעם אייבערשטן. מיר טארן זיך אבער נישט לאזן פון אים, א איד דארף שטענדיג זיין פרייליך, ער דארף אויפזוכן די גוטע נקודות וואס ער האט אין זיך און מיט דעם זיך זייער פרייען, און דאן וועט אים דער אייבערשטער העלפן אז ער וועט טאקע ווערן אן אמת'דיגער ערליכער איד, ער וועט זיך אפלאזן פון אלעם שלעכטס (ליקוטי מוה"ר חלק א' סימן רמ"א).

דער הייליגער נודע ביהודה האט געהאט א תלמיד וואס איז לייזער אראפ פון אידישן וועג ביז ער איז ל'ע געווארן א גלח און דערנאך א בישוף. דער נודע ביהודה האט זיך זייער מצער געווען אויף דעם אז עס האט געקענט פאסירן אזא זאך אז זיין תלמוד זאל ארויסגיין לתרבות רעה. ער האט פרובירט זיך צו טרעפן מיט דעם תלמוד און אים אליין פרעגן די סיבות וואס האבן אים געברענגט דערצו, ביז ער האט טאקע מצליח געווען זיך צו טרעפן מיט אים.

האט דער תלמוד דערציילט די מעשה ווי אזוי עס האט זיך אנגעהויבן, דאס איז געווען ווען ער איז געווען א בחור און ער האט געלערנט אין די ישיבה פונעם נודע ביהודה. דעמאלט איז זי געווען דער סדר אז די בחורים האבן געגעסן "טעג", יעדן טאג האבן זיי געגעסן ביי א צווייטן בעל הבית פון שטאט.

איינמאל אין אן ערב פסח האט דער בחור געגעסן ביי א בעל הבית, דער בעל הבית'טע האט געמאכט א קארטאפל קוגל, און מען האט געטראפן א ווייצל אינעם קוגל. דער בעל הבית האט געשיקט דעם בחור צום נודע ביהודה צו פרעגן אויב מען מעג עסן דעם קוגל, און דער בחור איז אריבער געגאנגען צום נודע ביהודה מיט די שאלה. דער נודע

זאל זיך פרייען א גאנץ יאר מיט דעם וואס ער האט זוכה געווען נישט צו עסן קיין חמץ אום פסח, ער זאל זיך פרייען מיט דעם וואס ער האט זוכה געווען צו עסן מצה אום פסח, דעמאלט וואלט ער זיכער געווען אפגעהיטן פון עבירות די גאנצע יאר.

שאלות והשבות ברסלב

מיין שווער קוקט מיר אראפ, וואס קען איך טון?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך האב חתונה געהאט בערך א יאר צוריק, איך בין זייער צופרידן אינגערהיים. איין זאך שטערט מיר זייער שטארק, אז מיין שווער קוקט אויף מיר אראפ, ער איז מיר מבטל און האלט אז איך בין גארנישט ווערד.

מיין שווער איז א חשובער מענטש, מיין טאטע איז אויך אן איש מכובד, ס'קוקט אויס אז די שידוך איז געמאכט געווארן לפיכוד די מחותנים, אבער מיר אליין גלייבט נישט מיין שווער. ער זאגט מיר נישט קיין דעות, פארקערט, ער האט מיר נאך קיינמאל נישט געזאגט קיין דעה אויף וואס איך טו, און איך בין אים זייער מכיר טובה דערויף, אבער איך זע אויף זיינע בליקן, ווען איך זיך ביי די סעודה און אנדערע פלעצער, אז ער איז מזלזל אין מיר, ער האלט פון מיר ווי פון א קליין קינד, און ווען איך רוף זיך אמאל אן עפעס ביי די סעודה אדער עפעס, קוקט ער אזוי זייטיג מיט זלוזל, אמאל קען ער עס אפילו אנוועקמאכן מיט א מאך מיט די הענט.

איך האב א נאנטע קשר אינגערהיים, איך בין זייער צופרידן און איך מיין אז זי איז אויך צופרידן. קען זיין אז איך בין נישט אזוי שטארק ווי מיין שווער, אדער ווי זיינע אנדערע קינדער. ווען ס'ווערט נולד א שאלה אין די משפחה, און אלע לומדים הויבן אן אריינצורעדן, בין איך דער קליין קינד. אבער גראדע, מיט מינע שוואגערס בין איך זייער נאנט, איך שפיר זיך נישט אראפגעקלאפט פון זיי, אבער פון מיין שווער יא.

אסאך מאל פאר שבת, גרייט איך זיך צו, איך זאל קומען צוגעגרייט צו א סעודה און איך זאל האבן וואס צו רעדן, אבער מיט דעם אלעמען, ער פאהאנדלט מיר ווי א קליין קינד, אפילו אין אנדערע זאכן. ער פילט אז איך בין א שוטה און איך שפיר עס נישט. איך האלט נישט אז ער האט טענות אויף זאכן וואס איך טו, איך מיין אז ס'איז נישטא אויף וואס צו האבן קיין טענות. ער באטראכט מיר נאר ווי א נאר, און ער מיינט אז איך שפיר עס נישט.

דאס שטערט מיר מוראדיג שטארק און איך קען עס שוין נישט איבערטראגן. דער ראש ישיבה האט אן עצה פאר דעם?

יישר כח

השובה:

בעזרת ה' תהרהר

יום ד' פרשת ויקרא, ד' ניסן, שנת תשפ"א לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

איך קען דיר נישט און איך קען נישט דיין שווער, איך ווייס נישט אויב עס איז טאקע אזוי; ווי איך פארשטיי פון דייןע ווערטער זעט מיר אויס אז דאס איז דיין אייגענע פראבלעם, עס איז דו אליינס וואס דו קלאפט זיך אראפ ווען דו גייסט צו דיין שווער. דו ביסט נישט דער איינציגסטער מיט דעם פראבלעם, זייער אסאך אינגעלייט גייען דאס אריבער און זייערע ערשטע יארן, מען צעדריקט זיך אליינס, מען וויל מאכן א פנים פאר'ן שווער אז מען איז א למדן וכדו.

דאס זעלבע זענען דא פארקערט, אסאך צעדריקן זיך פון זייער איידעם; מען הייבט אן מאכן נייע מנהגים פון ווען די טאכטער האט חתונה, מען האט מורא וואס וועט מיין איידעם זאגן אויף מיר? וואס וועט מיין איידעם טראכטן אויף מיר? מען הייבט זיך אן פירן אנדערש ווי ביז אהער, דער איידעם זיצט ביים טיש מיט זיינע דמיונות און דער שווער זיצט אנטקעגן אים מיט זיינע דמיונות, ביידע שפילן א שווערע שפיל, עס דריקט זיי אין מוח, יעדער מיינט אז דער אנדערער קוקט אים אראפ אדער ארויף.

בעט דעם אייבערשטן זאלסט ארויסגיין פון דמיון, זאלסט אנהייבן לעבן מיטן

שאלה

ביהודה האט אנגעהויבן מפלפל זיין אין די הלכה, עס זענען דא פוסקים וואס זענען עס מתיר, און עס איז דא פוסקים וואס אסרן עס, "אבער למעשה" - האט דער נודע ביהודה אויסגעפירט - "האלט איך אז עס איז אסור" און ער האט געזאגט פאר'ן בחור פארוואס ער פסק'נט אזוי.

דער בחור איז אבער געווען זייער הונגעריג, עס איז געווען ערב פסח, ווען חמץ טאר מען שוין נישט עסן און מצה קען מען נאכנישט עסן, און פון גרויס הונגער האט דער בחור זיך געמאכט דעם חשבון אז דער נודע ביהודה האט דאך אויסגעריכט עטליכע שיטות וואס האלטן אז מען מעג עס יא עסן... געטראכט און געטון, און ער האט אויפגעקוקט דעם גאנצן קוגל... און פאר'ן בעל הבית האט ער געזאגט אז דער נודע ביהודה האט עס גע'אסר'ט, און אז ער האט שוין פארברענט דעם קוגל.

גלייך נאכ'ן אויפגעסן דעם קוגל האט אבער דער יצר הרע אנגעהויבן ארבעטן אויף דעם בחור, "קוק ווי אזוי דו ביזט אזוי שטארק נכשל געווארן אז דו האסט געגעסן חמץ אום פסח וואס דאס איז אזוי הארב, און אזוי האט ער אריינגעברענגט אין אים א שטארקע מרה שחורה און יאוש אז ער איז שוין דערנאך ווייל ער האט עובר געווען אויף אזא הארבע אסור.

ביינאכט ווען דער בחור האט געדארפט ליינען קריאת שמע של המטה, האט ער געטראכט צו זיך "איך גיי יעצט ליינען קריאת שמע? איך האב דאך געטון היינט אזא הארבער אסור", און ער האט נישט געליינט קריאת שמע. אינדערפרי האט ער שוין אודאי זיך נישט געוואשן נעגל וואסער, ווייל ער האט דאך שוין עובר געווען אויף אן אסור פרת, און ער איז שוין סיי ווי אפגעריסן פון כלל ישראל, און אזוי איז עס געגאנגען ווייטער און ווייטער, פון איין עבירה צו נאך אן עבירה, ביז ער איז אזוי אראפגעפאלן אז ער האט זיך "לע געשמ'דט און געווארן א גלח, און דערנאך א בישוף.

פארשטייט זיך אז דער נודע ביהודה האט גערעדט מיט אים, ביז ער האט אים מחזיר בתשובה געווען, ער האט אוועקגעווארפן אלע זיינע נארישקייטן, און איז צוריק געווארן אן ערליכער איד.

זעט מען פון די מעשה די וויכטיגקייט פון דאס וואס דער רבי לערנט אונז אז מען דארף שטענדיג קוקן נאר אויף די גוטע נקודות וואס מען האט, ווייל אויב מען וועט זיך נישט שטארקן מיט די גוטע זאכן, נאר מען וועט קוקן אויף די שלעכטע חלקים וואס מען האט, קען מען זיך אזוי ווייט דערקייקלען ביז'ן אוועקגיין אינגאנצן פון אידישקייט רח"ל.

פארקערט, ווען א איד שטארק זיך צו קוקן נאר אויף די גוטע חלקים וואס ער האט, אפילו ווען ער קוקט זיך גוט און זעט אז ער איז זייער ווייט פונעם אייבערשטן, ער איז שוין ליידער דורכגעפאלן מיט שווערע עבירות, און פון דעסט וועגן שטארקט ער זיך צו קוקן נאר אויף די גוטע זאכן וואס ער האט געטון, דאן איז ער זוכה אז ער ווערט טאקע אן אמת'דיגער ערליכער איד.

רבי נתן זאגט אז משיח וועט איינגעמען די וועלט דורך דעם וואס ער וועט אריינברענגען דעם לימוד, אז מען דארף זיך נאר שטארקן און נאר קוקן אויף די גוטע זאכן וואס מען טוט און זיך פרייען מיט דעם, און אזוי זאגן חז"ל (פסיקתא דרבי פהנא) אז משיח וועט זיין אנגעטון מיט אזא בגד וואס וועט האבן אין זיך די גוטע זאכן פון אלע אידישע קינדער.

(קונטרס א קשר'ן פסח)

אייבערשטן; טון וואס דער אייבערשטער זאגט מיט א שמחה און אויב יענער האלט יא פון מיר אדער נישט - דאס האט נישט מיט מיר, דאס האט מיט יענעם. איך ווייס פון א ברסלב'ער חסיד וואס ביי אים איז נישט קיין חילוק ווען מען געבט אים א קאמפלימענט אדער מען זאגט אים קריטיק, ער פאר זיך בעט דעם אייבערשטן ער זאל טון נאר דעם רצון השם און וואס אנדערע זאגן האט נישט מיט אים, עס גייט אים ניטאמאל אן.

לאמיר זאגן אז עס איז יא אמת, דיין שווער לאכט זיך אונטער פון דיר, זאלסטו זיך נישט נעמען צום הארץ; זאלסט אכטונג געבן נישט צו דערציילן דיין ווייב, איך פארשטיי פון דייע ווערטער אז דיין ווייב קוקט יא שייך אויף דיר, איז דאך גוט; דאס איז דאך דער עיקר, עס זאל זיין שלום אין שטוב, עס זאל זיין אהבה אין שטוב. זאלסט קיינמאל נישט רעדן צו איר קעגן אירע עלטערן; זאלסט איר שטענדיג זאגן 'דיין טאטע איז א גוטער מענטש', זי וועט דאס איבערזאגן פאר אירע עלטערן, אזוי וועט דיין שווער אנהייבן קוקן שייך אויף דיר.

איך יעדנפאלס, מען לאכט יא פון דיר - מען לאכט נישט פון דיר, דו זאלסט זען מען זאל האלטן פון דיר אין הימל, אויבן זאל מען קוקן שייך אויף דיר.

דערמאנט מיר א מעשה וואס מוהרא"ש פלעגט אסאך דערציילן. עס איז באוואוסט אז צדיקים האבן געהאט א גרויסער ענין צו אונטערהערן פסח ביינאכט ווי פשוט'ע מענטשן מאכן דעם סדר מיט זייערע גרייזן וכו', איינער פון די צדיקים האבן געהערט פסח ביינאכט ווי א פשוט'ער איד וויינט ביי די ווערטער: "תם מה הוא אומר?" ער האט עס איבערגעזאגט נאכאמאל און נאכאמאל מיט הייסע טרערן, ווען מען האט אים געפרעגט: "וואס איז דא צו וויינען ביי די ווערטער?" האט ער געענטפערט: "איך פארשטיי נישט גארנישט, איך זע דער חכם זאגט עפעס, דער רשע זאגט עפעס, וואס גייט מיר אן וואס דער חכם זאגט אויף מיר? וואס גייט מיר אן וואס דער רשע האלט פון מיר? איין זאך גייט מיר אבער יא אן: 'תם, מה הוא אומר?' ער ווייזט מיט'ן פינגער ארויף אויבן: 'וואס זאגט מען אויף מיר אויבן אין הימל (אויף רוסיש זאגט מען 'דארט' - תם); דער האלט פון מיר, דער צווייטער האלט נישט פון מיר, איינער זאגט איך בין א בטלן, א צווייטער זאגט איך בין א שלימזל, אבער רבוננו של עולם וואס האלטו פון מיר? רבוננו של עולם איך וויל דו זאלסט קוקן אויף מיר גוט, איך וויל זיין ערליך, איך וויל זיין הייליג; מער פון דעם אינטערעסירט מיר נישט'.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן זוכה זיין צו לעבן מיט אמונה, עס זאל אונז נאר אַנגיין רצון השם יתברך (עצתו אמונה ויקרא תשפ"א)

איך אליין בין אויסגעלייזט געווארן פון מצרים

תנ"ל זאגן (פסחים קט"ז): אז יעדער איד, אין יעדן דור, דארף זיך פארשטעלן אזוי ווי ער אליין איז ארויסגעגאנגען פון מצרים. ווי אזוי קען מען דאס באווייזן, ווי אזוי קען א איד שפירן היינטיגע צייטן אזוי ווי ער אליין איז ארויס פון מצרים?

ווען מען ווייט אָבער וואס עס מיינט מצרים, דאן איז דער תירוץ זייער פשוט און פארשטענדליך. ווען די אידן זענען געווען אין מצרים, איז זייער מויל געווען אין גלות, זיי האבן נישט גערעדט צום אייבערשטן. זיי זענען געווען אונטערגעווארפן אונטער דעם שלעכטן פרעה, וואס איז די אותיות "פה רע" - א שלעכטע מויל. זיי האבן גערעדט זאכן וואס מען דארף נישט, און זיי האבן נישט גערעדט צום אייבערשטן. ביז ווען דער אייבערשטער האט רחמנות געהאט אויף די אידישע קינדער און זיי געשיקט דעם גרויסן צדיק משה רבינו, וואס ער האט אויסגעלערנט פאר די אידן אז זייער איינציגסטע עצה ארויסצוגיין פון אלע צרות און פראבלעמען איז נאר צו עפענען דעם מויל און אנהויבן רעדן צום אייבערשטן, און דורך דעם האבן זיי זוכה געווען ארויסצוגיין פון מצרים, און זיי האבן באקומען דעם יום טוב פסח, וואס איז די אותיות "פה סח" - די מויל הייבט אן צו רעדן צום אייבערשטן. דער פסוק זאגט (שמות י"ד, ב'): "וְשָׁבוּ וַיִּחַנּוּ לִפְנֵי פִי הַחִירָת" זייער מויל איז ארויס אויף דער פריי, זייער מויל איז שוין נישט געווען פארמאכט, זיי האבן שוין אָנגעהויבן צו רעדן צום אייבערשטן; און אזוי זענען זיי אויסגעלייזט געווארן פון דעם שווערן גלות מצרים און פון אלע זייערע צרות און פראבלעמען.

דאס איז א יאך וואס שפילט זיך איבער אין יעדן דור ביי יעדן איד. יעדער מענטש האט זיך זייער אייגענע צרות און פראבלעמען, יעדער מוטשעט זיך מיט שוועריקייטן ברוחניות און בגשמיות, יעדער האט זיך זיין פרינציפאל גלות ווען ער איז אונטערגעווארפן אונטער זיינע בארעניגונגען; ביז ווען דער אייבערשטער העלפט אז מען טרעפט אן אמת'ן צדיק וואס קען העלפן דעם מענטש, ער לערנט אויס פאר'ן מענטש אז ער קען גרינגערהייט געהאלפן ווערן, אז ער האט א וועג צו ווערן אויסגעלייזט פון זיין גלות, ארויסצוגיין פון אלע זיינע צרות און פראבלעמען, און דער וועג איז אז ער זאל עפענען זיין מויל און אנהייבן צו רעדן צום אייבערשטן, צו דערציילן פאר'ן אייבערשטן אלעס וואס ער גייט אריבער, און דאן וועט אים דער אייבערשטער העלפן און אים ארויסנעמען פון זיינע צרות, ער וועט אים העלפן און אים שיקן אלע ישועות און רפואות.

ווען א מענטש איז זוכה צו דעם, ער טרעפט א צדיק וואס עפנט אים דאס מויל און מאכט אים רעדן צום אייבערשטן; אזא מענטש שפירט טאקע באמת אז ער אליין איז ארויס פון מצרים, ער איז אויסגעלייזט געווארן פון זיין אייגענע מצרים.

מען פירט זיך צו זאגן פאר די הגדה דעם שטיקל זוהר הקדוש (פרשת פא, ט) "פקודא בתר דא", זאגט דאך דער הייליגער זוהר אז עס ליגט א פליכט אויפ'ן יעדן מענטש צו דערציילן שטענדיג די נסים וואס דער אייבערשטער האט געטון מיט אים. ווען א מענטש האט א נס, ער האט געהאט א פראבלעם און דער אייבערשטער האט אים געהאלפן, דארף ער דאס זיכער דערציילן און מפרסם זיין פאר יעדן איינעם; ווען א מענטש האט אבער געהאט אזא גרויסער נס אז ער האט געטראפן א צדיק, ער הייליגער רבי, וואס האט אים געעפנט די מויל אז ער זאל אנהויבן צו רעדן צום אייבערשטן, איז דאס דער גרעסטער נס. ווייל דאס וועט אים שוין ארויסהעלפן מיט אלע זיינע פראבלעמען וואס וועלן אים נאר אונטערקומען אין לויף פון זיין גאנץ לעבן. סיי וואס דער פראבלעם וועט נאר זיין, וועט ער וויסן דעם ריכטיגן אדרעס, ער וועט זיך ווענדן נאר צום אייבערשטן, און אויף דעם וועג ער אלעמאל זיך קענען ארויסרייזן פון יעדע צרה.

א מענטש רעדט זיך איין אז נאר א גרויסער צדיק קען רעדן צום אייבערשטן. א מענטש מיינט אז אויב איז ער נאכנישט אזוי אויסגעארבעט ווי דער גרויסער ערליכער איד, איז ער נאך זייער ווייט פונעם אייבערשטן און דער אייבערשטער הערט זיך נישט צו צו זיינע תפילות. א מענטש קלערט אז נאר ווען עס איז שוין ממש עץ וועלט, ער האט שוין פרובירט אלעס אויף דער וועלט און גארנישט האט געהאלפן, נאר דעמאלט קען ער זיך ערשט ווענדן צום אייבערשטן, און אפילו דעמאלט קען ער נישט סתם אזוי רעדן אויף זיין אייגענע שפראך צום אייבערשטן, נאר אויב ער וועט אויסזאגן גאנץ תהלים, נאר דעמאלט הייסט עס אמת'דיג געבעטן דעם אייבערשטן.

קומט אָבער דער הייליגער רבי און לערנט אונז אויס אז דער אייבערשטער איז אלעמאל מיט יעדן איד. נישט קיין חילוק ווי אזוי מען זעט אויס, נישט קיין חילוק ווי גרויס אדער קליין מען איז, אלץ שטייט דער אייבערשטער גרייט אויסצוהערן יעדעס ווארט וואס קומט ארויס פון יעדן איד'ס מויל. דער איד דארף פשוט עפענען דאס מויל און זאגן פאר'ן אייבערשטן אויף אידש, אויף זיין אייגענע מאמע לשון, דעם פראבלעם וואס גייט אויף אים אריבער, אזוי ווי ער וואלט זיך אויסגעערעדט צו א נאנטער גוטער פריינד. די גאנצע סיבה פארן וואס דער אייבערשטער מאכט אז עס זאל בכלל קומען די צרה אויפ'ן מענטש, איז נאר דערפאר ווייל ער וויל דערמאנען דעם מענטש, ער וויל אים אויפֿוועקן פון זיין שלאף, ער וויל אז דער מענטש זאל שוין עפענען זיין מויל און אנהויבן רעדן צו אים.

(קניסות א פשרין פסח)

עצתו אמונה ב"י אייער טר

סוכסכרייבט אייך צו באקומען די "עצתו אמונה" יעדע וואך אויף די פאסט פאר די ביליגע פרייז פון בלווי \$2.99 א וואך זייט אויך פון די גליקליכע וואס זענען זיך מחיה יעדע וואך מיט די פילע עצות און חיזוק אין לעבן
#3 718-387-2691
subscribe@kerenhadfusa.org

מסח אכטיילונג

דערווארעמט אייך צום הייליגן יום טוב פסח מיט שיעורים, דרשות, מעשיות פאר קינדער, און נאך פילע זאכן.
קול ברסלב
212-444-9191
1, 1, 9

קול מון חיזוק (פריווען) - שיעורים; מעשיות מון תפלה; רעסעפיס; און נאך
845-351-9060 / 212-444-9169
ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090
חיזוק יומי אימעיל chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידישינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות מון תפלה; און נאך
845-351-0910 / 212-444-9191
ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 438-300-8080
צו באקומען דעם גיליון אויף אימעיל breslevcenter@gmail.com